

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ Β2 ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ:

«Εκδρομή... στο... πάρκο...»

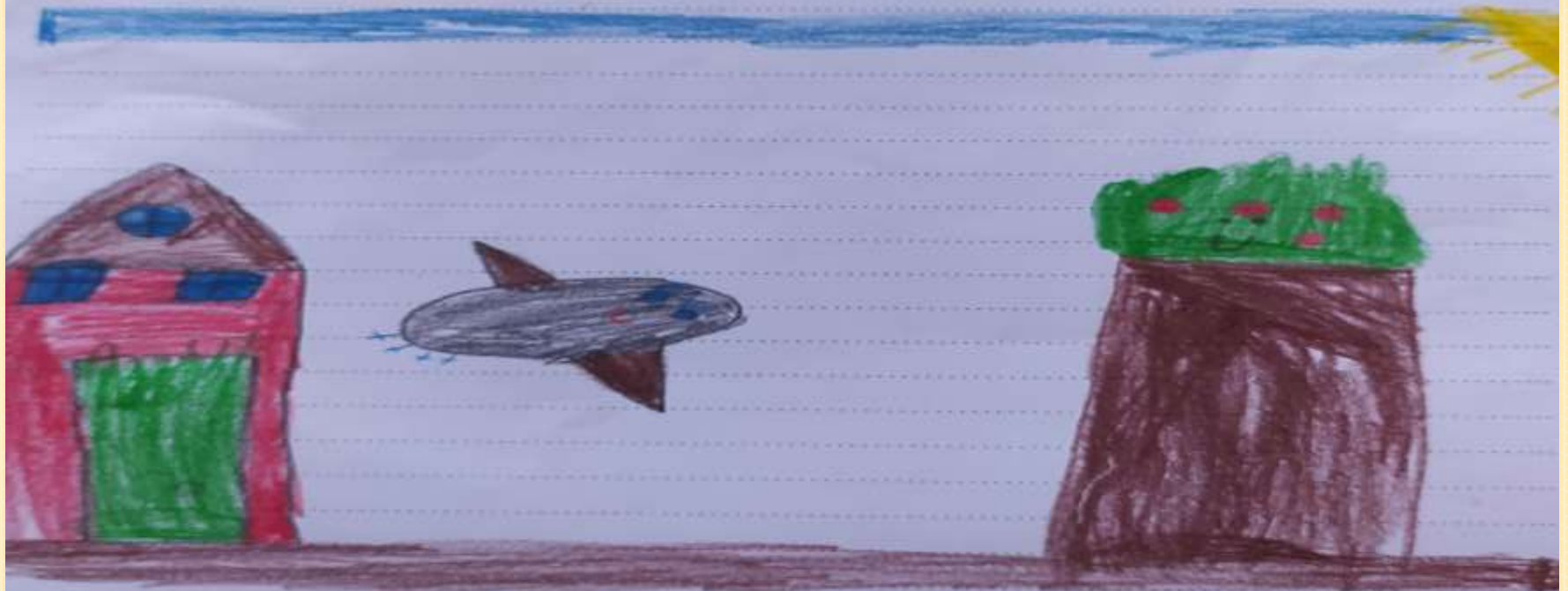
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι, η Ζωή, που πήγαινε στην δασική δημοτική. Μια μέρα η δασκάδα του αποφάσισε να πάνε μια εκδρομή σε ένα πάρκο με αληθινούς δεινόσαυρους. Εκεί πίσω από έναν θάμνο είδαν κρυμμένα πέντε αυγά. Μετά από λίγα λεπτά τα αυγά άρτισαν να σπάσει. Από μέσα βγήκαν μικρά δεινόσαυράκια. Τα ένα ήταν κόκκινα, τα άλλα ήταν καφέ και τα άλλα τρία ήταν πράσινα. Μετά ξεπρόβαλε ένας αρκετά μεγάλος δεινόσαυρος που ήταν η μαμά τους. Τα παιδιά φοβήθηκαν και έτρεξαν να κρυφτούν στην θάμνο. Όμως η μαμά δεινόσαυρος είπε στα παιδιά να μην φοβούνται κι ότι δεν θα τη φάει γιατί είναι χαρτολάιπο. Είχε έρθει για να δει τα μικρά της που βγήκαν από τα αυγά. Έτσι τα παιδιά χαρούμενα βγήκαν από τους θάμνους, χαρτί στα χέρια τους, τη μαμά τους, τη δεινόσαυρο και έτρεχαν για τα στολεία τους.

Ζωή Μυρμπίλη

22... Η αγκίδα και τα δέντρα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια αγκίδα που είχε για
πίσω ένα δέντρο. Κάνει παρτέρι με τον ήλιο ή με
το φεγγάρι και μετά σπέρνει σιτάρι και οι δύο τους
είναι όμοιοι παρτέρι.
"Αυα Μάνα Β' 2"

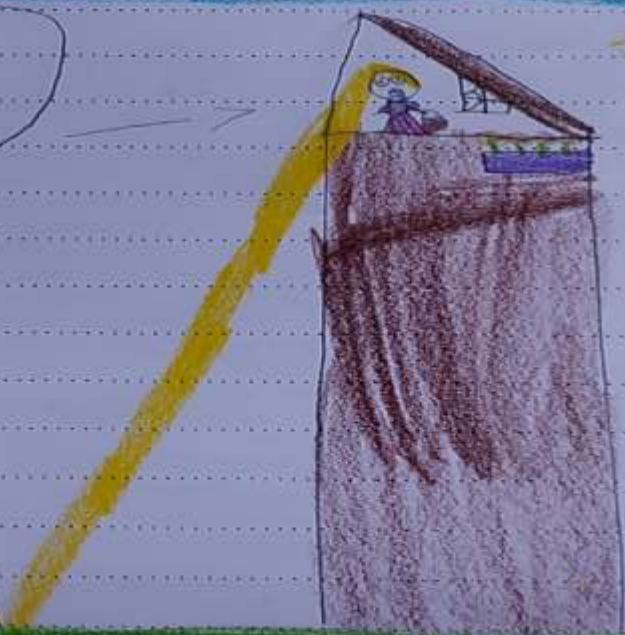

ΑΓΓΙΛΙΑ ΜΑΧΕ

«Η...πρ...ικκί...κισα...και...το...βα...ρα...χά...κι...α...
Μια...μήρα...ήταν...μια...πριγκίπισσα...και...την...ήλεγαν...Ελλά...και...ήταν...
σε...ένα...πύργο...που...δεν...μπορούσε...να...βι...ο...σκύτακε...μια...λύκα...
...πήρε...τα...μαλλιά...της...και...τα...έβαλε...κάτω...Έτσι...βρά...α...θ...
...όταν...βρά...έβλε...για...βα...ρα...χά...κι...και...αυτά...ήλινε...λι...πότης...και...έγρα...
...σε...η...τα...ά...α...και...πήρε...και...την...Ελλά...Ο...κα...πότης...την...
...πεν...τέ...α...και...μετά...ζή...α...αυτή...κα...κα...έ...έ...κα...
...λύ...π...α...»

Φαρισλιέντα... Νταύα...

«Η χορχόνα και το κοχύλι»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια χορχόνα πολύ όμορφη. Ήρθε στα βάθη ενός ωκεανού. Η βολιδική ουρά της είχε κοχύλια και αστέρια. Κάθε μέρα έπαιζε με τις φίλες της στον υψό.

Άρχισε να κολυμπά και να κοιτά γύρω της τα όμορφα λουλούδια του υψού. Ξαφνικά βλέπει κάτι να γλιστράει στην άκρη ενός βράχου. Διησιάζει τον βράχο και το βλέπει! Ένα μικρούτσικο κι αστραφτερό χρυσό κοχύλι. Ξεπρήνη το παίρνει στα χέρια της και το ανοίγει. Βλέπει μέσα ένα δαχτυλίδι κι ένα κίτε μαργαριτάρι. Το φορά στο χέρι της και αμέσως εβρίσκει στα σπίτε της. Αυτό το κοχύλι ήταν μαγικό!

Ήτανε πολύ χαρούμενη, που χύρισε στο σπίτε της δεν θα απομακρυνόταν ποτε ξανά!

«Ανδρομάχη Παπαγεωργίου»

«Ο κάκος και τα... Ξωτικά»

Μια φορά κι ενακ' καιρό ηλιακά έβασ' κάκος και τα
Ξωτικά. Τα Ξωτικά είδε... Ξωτικά... πήγα ένα κε στο...
κάκος και αμδίκανε... Ξωτικά. Ο κάκος... βουχόρ'ανε
και... είπε στα Ξωτικά... «Δώσε μου κιάνα Ξωτικά, είπα
θυμώμενος ο κάκος». Ξωτικά... πέρασε μια χελωνίτσα
και... είπε στα κάκος... «Δώσε μου κιάνα Ξωτικά... εγώ γλυκιά είμαι...»
Μηκ'... τρω... παλά... Ξωτικά... γιατί... θα... πονέσει... η...
... κοιλιά σου και θα πονέσει... και τα δόντια σου». Αλλά ο
κάκος... δεν έδωσε... καρδιά... σ'ημωσία... και... χυρ... κά...
... σκεφτεί... τα... λόγια... της... χελωνίτσας... πήγε... στα...
... σπίτι... του... και... είπε... Ξωτικά... «... Εσείς... τι...
... πηφίνετε...; Φέρτε μου... Ξωτικά...». Τα Ξωτικά... του... έδωσαν...
... κιάνα... Ξωτικά. Μετά... από... λίγη... ώρα... πόνεσαν... τα... δόντια... του
... και... είπε... «Πήγε... στον... δοντίαρο... Πέρασε... πολλή... ώρα... και... έγινε...
... κιάνα... Η... χελωνίτσα... είδε... τον... κάκο... και... του... είπε... «... Έδω...
... σαν... φως... πολλά... Ξωτικά... τι... θα... θάινεις...; Του... άχισαν... τώρα... είναι
... κιάνα...;»... ρώτησε... η... χελωνίτσα... στον... κάκο. Ο κάκος... της... είπε...
... «... Ευχαριστώ... που... με... σερβούλεσες... Αν... δεν... με... είχες...
... σ'ημωβούσε... τα... πράγματα... θα... ήταν... χυρ... ερα...»
... Είπε... ο... κάκος... στην... χελωνίτσα... «... Και... εγώ... να... κιάνα... κιάνα...
... κιάνα... ερα...»

Αλέξανδρος Χρυσόχοιρος

Η Ομορφιά και τα ζώα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που ήταν πάρα πολύ πλούσιος. Κάθως περπατούσε είδε από μακριά ένα κάστρο που έμοιαζε έρημο. Πανικόβλητος και έσπευσε να φέρει τον πλοίο του και να φέρει τον βασιλιά και τον αδελφό του. Ο βασιλιάς είδε κανένα ζώο και ο αδελφός του είδε κανένα ζώο. Ο βασιλιάς είδε κανένα ζώο και ο αδελφός του είδε κανένα ζώο. Ο βασιλιάς είδε κανένα ζώο και ο αδελφός του είδε κανένα ζώο.

Ο χαρούμενος γεωργός

Μια φορά κείναν καιρό ζούσε ένας γεωργός. Μια μέρα πήρε μερικά σποράκια και τα έριξε στο χωρά, στον κήπο. Ταυτόχρονα ήρθαν τα πουλιά και έφαγαν τα σποράκια. Τότε ο γεωργός είπε «θα φτιάξω ένα σκιάχτρο!». Όταν έφτιαξε το σκιάχτρο τα τσαθίσιμα στον κήπο του και ξαναέβαλε σπόρους στο χωρά και φύτεψε μπλιές, αχλαδιές, λεμονιές... Όμως όταν είδε τα πουλάκια τόσο δυσημένα πήρε μια τσίτρα για πουλιά και την γέμισε με σπόρους την κρέμασε σε ένα κλαδί. Έτσι και ο γεωργός θα έχει τα φυτά του και τα πουλάκια τα φαγητά τους. Και ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Μελίνα

ΜΕΛΙΝΑ ΛΩΛΗ

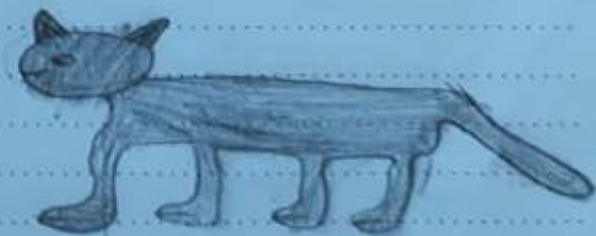
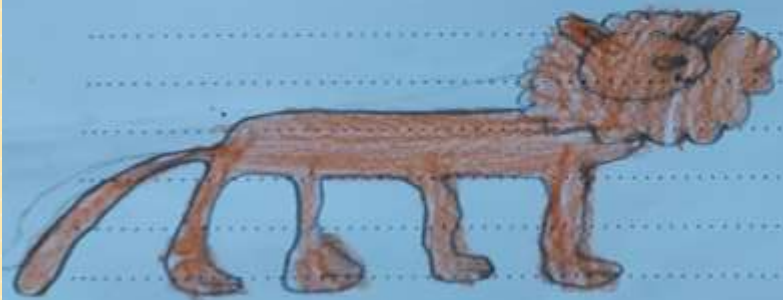
«Τα λιοντάρι και η γάτα»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα άγριο λιοντάρι και μια μικρή γάτα.

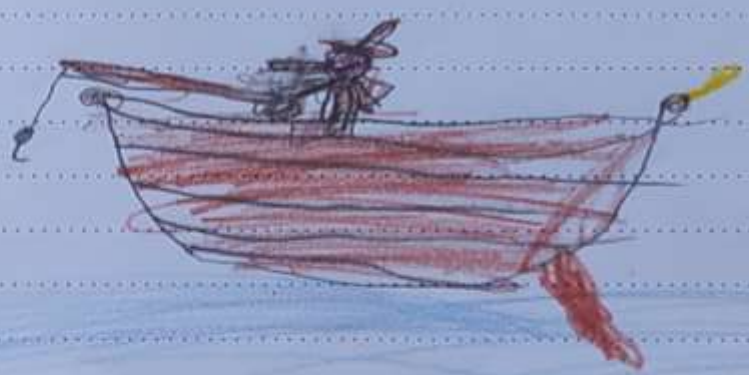
Μια μέρα το λιοντάρι και η γάτα συζητούσαν για το ποιο είναι το πιο αγαπημένο ζώο του ανθρώπου. Το λιοντάρι έλεγε ότι αυτό είναι το αγαπημένο ζώο του ανθρώπου. Και η γάτα έλεγε το ίδιο για τον εαυτό της. Το ίδιο χινότσι εδώ και δύο μήνες! «Αλλά πρέπει κάποτε να σταματήσουμε» είπε η γάτα. «Είχε μια ιδέα: «Θα δούμε παλιό από τους δύο μας, είναι το αγαπημένο ζώο του ανθρώπου, εάν πάμε και δεν μας κυνηγήσουν» είπε πάλι η γάτα. Πρώτα πήγε το λιοντάρι, όμως το κυνήγησαν. Όταν όμως πήγε η γάτα, δεν την κυνήγησε κανείς!

Από τότε το λιοντάρι και η γάτα έχλναν φίλοι και ποτέ ξανά δεν συζητήσαν. Και φυσικά κατάλαβαν πως είναι το αγαπημένο ζώο των ανθρώπων και ζήσανε αυτοί καλά κι εκεί καλύτερα!!!!

Γιάννης Ξουρής

καὶ ὕδατος... καὶ... ἢ... ἠλαχέρῃ...
Μὴ... φορὰ... κὲ... ἐνάν... κάρρῳ... ἠτάχ... ἐνόσ... ὕδατος... ἤρθε... ἦ...
...φάρεψαι... πάλιστος... ἠλαχέρῃ... ἔπαισε... ἠλαχέρῃ... ἀλλὰ... ὕδατος...
...δεν... ἔπιδνε... Πέριμενε, πέριμενε... ἢ... ἠρῶ... Περνάσε... ἀλλὰ... ὕδατος...
...τίποτα... ἔγος... κύριος... τοῦ... λέει... ἦ... ἠν... ἠρέφεις... ἦ... παῖ... ἦ...
...ἦ... ὕδατος... παῖ... ἦ... ὕδατος... ἦ... ἦ... ἦ... ἦ... ἦ...
...τοῦ... καὶ... μπάρελ... ἦ... ἦ... καὶ... πλάρελ... ὕδατος...

Πινόκιο

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλουργός που ζειάζε ένα ξύλινο αγόρακι που το ονόμασε Πινόκιο. Ο ξυλουργός είχε ένα παιδάκι. Ήταν πολύ χαρούμενος! Τόσο που του αγόρασε τσάντα και βιβλία και το έστειλε σχολείο! Όμως ο Πινόκιο προτιμούσε να παίζει και όχι να διαβάζει. Ήταν πολύ άτακτος και συνέχεια τον εβγαπατούσαν. Κάποτε δυο κλεφτές, η αλεπού και ο γάτος, τον πήχαν στον αχρό των θαυματιών και του ελπαν πως αν εθαβε τα νομισματα του εκεί θα γίνονταν περισσότερο. Όταν κατάλαβε την καρδιά τους στεναχωρήθηκε πολύ. Έτσι ο Πινόκιο αποφάσισε πως θα ήταν καλό παιδί και πως δεν θα βανά στεναχωρήσει τον ξυλουργό που τον αγαπούσε τόσο πολύ. Έτσι ζήτησε συχνώμη για όλες τις αταξίες του και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Μάρθα Παναχαπούλου

« Η χορδόνα και το μαγικό δελφίνι »

Μια φορά και ένα καιρό ήταν μια χορδόνα που ζούσε στην θάλασσα. Μια μέρα καθώς κολυγούσε είδε ένα μαγικό δελφίνι. Μήγα πάντα τον και το ρώτησε από που έρχεται. Εκείνο της απάντησε πως ζει σε ένα μαγικό ύψος μαζί με τους γέλους του. Η χορδόνα το παρακάλεσε να την πάρει μαζί του για να δει αυτό το μαγικό μέρος. Εκείνο της απάντησε: « Μα, αλλά θα είναι το μαγικό μας λυτή το ταξίδι θα είναι το πιο μακρικό. Μετά από 5 ώρες έφτασε και η χορδόνα ενθουσιασμένη. Ο ύψος ήταν γεμάτος πολύχρωμα δελφίνια. Κάποια φασουδούσαν μια περίεργη μουσική. Η χορδόνα άρχισε να παίζει και να τραγουδάει μαζί τους. Ήταν τόσο χαρούμενη και ευτυχισμένη. Τα παρατήρησε να μένουν για πάντα εκεί και εκείνη της απάντησε: « Ναι! » και ζήσαν αωσος κατάν και ερείς με ύψος.

Ν. Ε. Φ. 1η
Ονοματεπώνυμο

«Η Πριγκίπισσα και η μάγισσα»

Μια φορά κι εγώ ήμουν κάποιος γονιός μια πριγκίπισσα σε ένα κάστρο. Λίγο πιο δύσκολο γονιός και μια μάγισσα. Η μάγισσα και η πριγκίπισσα ήσαν φίλοι. Μια μέρα η πριγκίπισσα Νόρτ άνοιξε την πόρτα. Όπως άνοιξε την πόρτα, είδε τον μπαμπά του και τον είπε: «Μάω στη Βίρα», όταν έφτασε στα σπύτη, και είδε ότι η φίλη της έλειπε, έφαγε ένα γλυκάκι που είδε πάνω στο τραπέζι και ξαφνικά πάχωσε. Όταν γύρισε η Βίρα και είδε την Νόρτ παχυνμένη έκανε ένα μαγικό και την έκανε καλά. Από τότε και μετά η Νόρτ δεν ξανά έφαγε τίποτα χωρίς να ρωτήσει.

Σεργία Μπουρα

